

Resolució 851/2025, de 12 de juny

Número d'expedient de la Reclamació: 1606/2024

Administració reclamada: Universitat de Barcelona

Informació reclamada: Prova d'accés al Màster Universitari de Psicologia General Sanitària

Sentit de la resolució: Desestimació

Resum: D'acord amb les consideracions efectuades per la UB, no té cap sentit en el nostre cas distingir entre les proves que podríem anomenar de coneixement i les que tindrien habitualment la consideració de psicotècniques. Com ja hem senyalat anteriorment, la prova –única– d'accés al Màster té una consideració globalment psicomètrica, atès que pretén la mesura més fiable possible dels perfils professionals requerits.

En conclusió, aquesta Comissió desestima el dret d'accés a la prova d'accés al Màster en qüestió, atès el caràcter integral de la prova, d'acord amb el límit de la propietat intel·lectual i la ponderació dels interessos públics i privats presents en el cas. Així, no tindria cap mena de sentit la fragmentació d'aquesta prova única, configurada com un tot, tenint especialment en compte que s'avaluen de forma complexa les aptituds concretes i les qualitats personals diferents de la mera tinença de coneixements, per tal de seleccionar els candidats més aptes per al desenvolupament d'una tasca professional concreta en el futur.

Paraules clau: Universitats. Accés a Màster. Propietat intel·lectual. Proves psicomètriques. Falsejament de resultats. Reclamació contra desestimació. Desestimació.

Ponent: Josep Ramon Barberà i Gomis

Antecedents

1. El 9 de desembre de 2024 entra a la GAIP la Reclamació 1606/2024, presentada contra la Universitat de Barcelona (UB), en relació amb la sol·licitud d'accés a la informació pública (SAIP) indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

En la reclamació es fa constar expressament que "Com a futura estudiant del màster sol·licito la còpia dels exàmens i les plantilles correctores per a la preparació d'aquest, tot i que la sol·licitud d'accés a informació pública no requereixi de motivació, en aquest sentit".

2. El 17 d'octubre de 2024 la persona reclamant sol·licita a la UB "Els exàmens d'accés al Màster Universitari de Psicologia General Sanitària amb plantilla de correcció dels darrers 5 anys, incloure l'examen de dilluns 1 de juliol de 2024. En cas d'existir permutacions, els exàmens corresponents a aquestes", en "format electrònic".

3. En data 29 de novembre de 2024, el director de l'Oficina de Control intern de la Universitat de Barcelona resol la SAIP anterior, per delegació de la Secretària General. Es reproduïxen a continuació els fonaments jurídics principals d'aquesta resolució:

“Segon.- L'article 10 de la llei de propietat intel·lectual estableix que són objecte de propietat intel·lectual les creacions originals expressades en qualsevol mitjà o suport. L'objecte de la propietat intel·lectual és per concepte qualsevol creació original, nascuda de l'intel·lecte, i atorga al seus actors una sèrie de drets.

Pel que fa als exàmens o les proves d'accés, constitueixen objecte de propietat intel·lectual en tant que són creació original i singular dels seus autors, personal de la Universitat de Barcelona.

Pel que fa a aquest cas concret, el Màster de Psicologia General Sanitària de la UB és l'únic Màster d'aquestes característiques a tota Catalunya acreditat amb Excel·lència per l'Agència per a l'Avaluació de la Qualitat Universitària (AQU). L'excel·lència de la formació s'assoleix per la concurrència de dos pilars fonamentals. Per una part, la qualitat dels docents i els continguts que configuren el pla docent de les assignatures del màster, sense oblidar l'alt nivell de qualitat de les pràctiques que es fan en els diversos centres, siguin hospitalaris o clíniques psicològiques. Per altra part, i també molt important, arribar a l'excel·lència està notablement vinculat a la preparació i aptitud de les persones en el moment del seu ingrés al màster.

Amb la finalitat de garantir que en el màster ingressin les persones candidates amb més preparació i aptitud, per a l'accés al Màster s'apliquen tota una sèrie de criteris específics, com són la nota mitjana obtinguda al Grau de Psicologia, assignatures optatives cursades al Grau en l'àmbit de la Psicologia Clínica i de la Salut, la qualificació obtinguda en una prova d'accés, formació postgraduada en l'àmbit de la Psicologia Clínica i de la Salut, nivell d'anglès i experiència clínica o docent en l'àmbit de la Psicologia Clínica i de la Salut.

Donades les característiques d'aquest Màster, l'anomenada prova d'accés també inclou i estructura preguntes destinades a avaluar característiques personals, actituds bàsiques, i habilitats específiques necessàries per desenvolupar les tasques d'un psicòleg general sanitari i, per tant, per identificar aquells candidats més idonis de forma que permeti garantir un treball eficient per part dels docents, en l'entrenament de competències en el temps que dura la formació d'aquest ensenyament.

El conjunt de les preguntes que formen part de la prova, que, com s'ha mencionat, també aporta evidències per tal d'accedir a aquest màster, han passat per un estudi tenint en compte els principis psicomètrics d'anàlisi de ítems, discriminació (entesa com la potencialitat dels ítems o preguntes per tal de diferenciar entre persones, en aquest cas,

respecte a coneixements, actituds i habilitats) i validació. En aquests sentits, per una banda, es calcula per cada pregunta l'índex de dificultat, que és rellevant perquè una pregunta amb dificultat relativament alta o baixa no permet diferenciar entre els coneixements, actituds i habilitats de les diferent persones candidates. Per altra banda, per a identificar els millors candidats en els àmbits avaluats, també s'analitza l'índex de discriminació de cada ítem o pregunta, és a dir, si es pretén ordenar a les persones, cadascun dels ítems ha de permetre diferenciar entre els candidats i les candidates que mostren menys i més coneixements, actituds i habilitats apropiades pels continguts del màster i l'exercici professional. Finalment, els resultats de la prova d'accés son validats tenint en compte la ordenació final dels candidats en la prova d'accés i el rendiment que després obtenen a les assignatures obligatòries mitjançant el coeficient de correlació producte-moment (Pearson), obtenint-se una correlació de intensitat positiva, encara que la grandària de l'efecte pot variar segons els resultats de cada cohort entre un efecte moderat i alt.

Com a síntesi, cal destacar que construir una prova per ordenar a les persones pels seus coneixements, capacitats actitudinals i habilitats específiques com a futurs tècnics sanitaris no és tan immediat com elaborar un conjunt agregat de preguntes, sinó que cal fer un estudi psicomètric que garanteixi, amb la màxima precisió possible, la condició d'ordenació de les persones candidates. Per tal de fer aquest estudi, es necessita un volum notable de dades, és a dir, haver provat la prova anteriorment a la seva administració a les persones candidates per determinar si les preguntes (ítems) funcionen correctament i la prova, en el seu conjunt, opera apropiadament com instrument de mesura. Com veurem de la següent argumentació no es pot donar accés al contingut i les respostes d'una prova d'aquestes característiques, en tant que fer-ho perverteix el resultat que amb la seva acurada preparació es pretén obtenir, sobretot tenint en compte que s'avaluen de forma paral·lela i similar a com es pretén fer en una prova "psicotècnica", aptituds concretes i qualitats personals diferents de la mera tinença de coneixements, per seleccionar els candidats més aptes amb les característiques necessàries i més idònies per al desenvolupament d'una tasca professional concreta en un futur.

Aquestes proves, que no són una simple agregació de preguntes, formen part del que anomenem el "know how" de la Universitat, entès aquest com la forma de fer d'aquesta, que engloba tots els coneixements acumulats que li han permès accedir a la posició que ocupa, fruit de la seva manera de fer i la definició d'aspectes estratègics, tècnics i formacionals que la diferencien i la posicionen en els rankings d'universitats d'arreu del món. I dit l'anterior, cal tenir en compte que el "know how" forma part dels drets de propietat industrial, i aquests drets, resten protegits pel límit a l'accés establert a l'article 21.1.g) de la LTAIPBG, ja referenciat en el fonament anterior.

Aquest know how de la Universitat, fruit de múltiples factors i d'una dilatada trajectòria, és el que li ofereix un avantatge competitiu i, com a tal, una de les principals característiques d'aquest és la necessitat de que sigui secret i no accessible per als "competidors".

És manifest que altres intervinents en el sector de l'ensenyament, altres universitats i centres d'ensenyament podrien tenir accés per aquesta via a la informació i al material elaborat per la Universitat, que forma part igualment de la forma de fer i del "*know How*" d'aquesta. No poder limitar l'accés a aquest material situa en posició d'inferioritat competitiva a la universitat respecte els tercers en la competició per captar els millors professionals potencials i estudiants amb el perfil adequat per exercir la professió de psicòleg clínic.

Tercer.- Des d'una altra perspectiva, cal tenir en compte que el que es demana són les proves d'accés a un màster professionalitzador, que habilitarà als candidats per a l'exercici d'una professió i que, aquesta professió en concret, requereix no només de coneixements teòrics i tècnics objectivables, sinó d'habilitats professionals o de professionals amb unes certes i concretes característiques que els permetran afrontar amb millors garanties el dia a dia de la seva feina.

De l'anterior també que, el know how i la tècnica utilitzada per la universitat en l'elaboració acurada dels exàmens d'accés a partir d'un procés complex, com ja hem exposat, és la que permet una selecció dels alumnes amb les característiques més adients de cara a convertir-se en professionals del sector. I per efectuar aquesta selecció, s'ha de valorar com s'apuntava, no només coneixements, sinó també altres habilitats dels candidats, que es veuen reflectides en les respostes i l'estructuració de la prova i preguntes, pel que desvetllar el contingut de les proves i preguntes desvirtua, per qui ja les coneix a priori, que el resultat que la Universitat vol obtenir en la selecció, sigui el buscat (de la mateixa manera que un examen psicotècnic perd la finalitat per la que s'ha elaborat si es coneixen prèviament les preguntes i les respostes per part de qui l'ha de superar). En resum, desvetllar el contingut de les proves i les respostes facilita i pot habilitar als candidats a forçar les respostes per intentar demostrar unes competències que en realitat no es tenen, el que comporta que el procés de selecció per intentar buscar les persones a priori més qualificades, perdi tot el sentit.

A aquest respecte, i en relació a l'anterior, la GAIP s'ha pronunciat en diverses ocasions sobre l'accés a exàmens psicotècnics (entre elles, en Resolució 834/2022, de 13 d'octubre -fragment transcrit a continuació-, en resolució 93/2022, de 10 de febrer, en Resolució 373/2024, de 21 de març i 365/2024 de la mateixa data), en el següent sentit:

"En el cas concret, és important incidir que la persona reclamant demana còpia digital de tots els exàmens des de l'any 2015 fins a la data de la sol·licitud. Respecte als exàmens

psicotècnics aquesta Comissió s'ha pronunciat en reiterades ocasions (per totes, Resolució 834/2022, de 13 d'octubre).

D'acord amb el principi de proporcionalitat i temporalitat, l'aplicació de límits ha d'atendre circumstàncies en cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic superior o privat superior que justifiqui l'accés a la informació (article 22.1). En aquest sentit, aquesta Comissió ve considerant que l'eficàcia futura dels processos d'avaluació psicotècnica es podrien veure perjudicats si es coneguessin els enunciats i les plantilles de correcció que determinés quines respostes indicarien la millor predisposició psicològica per a una determinada categoria professional i, més si se'n permetés fer una difusió pública. Per tant, s'entén que existeix un interès públic superior en garantir que les proves d'accés als llocs de treball públics, siguin fiables i eficaces per valorar les aptituds i perfils requerits per cada plaça, i una divulgació d'aquestes podria portar a preparar-l mostrant falsament el perfil personal que els criteris d'avaluació consideren òptims per a una determinada plaça”.

Quart.- Pel que fa a la ponderació referent a la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació, cal posar de manifest que la interessada no motiva la seva sol·licitud, pel que la Universitat no pot avaluar que existeixi un interès públic o privat superior al d'aquesta en no permetre l'accés a la informació ni molt menys la seva publicitat.

No es considera per tant que concorri un major interès públic que justifiqui l'accés o publicitat dels exàmens, ans al contrari un interès purament particular, no per això no legítim, però que ha de decaure enfront l'interès públic superior.

D'altra manera es podria plantejar la qüestió si el sol·licitant es podés considerar interessat en un procediment administratiu el que demanés fos l'accés a les seves proves ja realitzades per a la defensa dels seus drets o interessos. No és aquest el cas.

(...)

En conclusió, de tot l'anterior en resulta que procedeix la desestimació de la sol·licitud, en tant que concorren límits a l'accés i resta manifest que la Universitat es veuria greument perjudicada per la comunicació i la difusió d'aquest material, que és necessari per l'acompliment dels seus objectius i d'un interès general superior, la millor selecció dels professionals que prestaran, en major part un servei també públic en el futur. D'aquesta manera, el material que es demana que es faci públic, constitueix un intangible, l'accés al qual, ha de quedar limitat per preservar aquest interès públic superior.”

4. En data 3 de gener de 2025 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de

procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.

5. El mateix dia 3 de gener, la GAIP sol·licita a la Universitat de Barcelona les dades identificatives i de contacte de la persona o persones que el representaran a la sessió de mediació, així com dues possibles dates de la seva conveniència per a la celebració de la sessió.
6. En resposta a l'escrit anterior, la GAIP rep un informe lliurat a la GAIP per la Secretària General de la UB, de 4 de febrer de 2025, en el qual es concreten les dates possibles i les persones que podrien assistir a la sessió de mediació. Igualment, en l'informe s'hi fa constar que "convé indicar que no obstant la manca de motivació de la sol·licitud no és, ni molt menys, causa per a la denegació o inadmissió de la sol·licitud -en tant que les sol·licituds d'accés a la informació pública no requereixen motivació-, el fet de concretar-la o indicar-la facilita en gran mesura efectuar les ponderacions necessàries a l'hora d'aplicar els límits. La Universitat no ha denegat l'accés per la manca de motivació de la sol·licitud, únicament ha manifestat que aquesta manca és un valor menys a tenir en compte quan s'ha de ponderar la procedència de l'accés i l'aplicació de límits.

En aquest cas concret i veient ara que la reclamant concreta que demana la informació "com a futura estudiant del màster", convindrà afegir que la Universitat es referma en el posicionament que es tracta d'un interès particular, que no pot prevaldre davant l'interès públic superior i no pot desvirtuar la finalitat que persegueixen les proves d'accés.

En últim terme, convé indicar que no es considera que hi hagi terceres persones afectades per l'accés".

7. El dia 11 de febrer de 2025 la persona reclamant presenta un escrit en el qual renuncia al procediment de mediació. Posteriorment, el 21 de febrer de 2025, presenta les al·legacions següents: "Primer.- La definició recollida al RDL 1/1996, de 12 d'abril, sobre la propietat intel·lectual, l'objecte de la meva petició "examen d'accés al Màster Universitari de Psicologia General Universitària" no es troba recollit com a obra o títol original pel que fa referència a propietat intel·lectual, en tot cas, l'objecte de la petició es troba definit a l'article 2 de la llei 19/2024, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, en la definició d'informació pública.

Segon.- La mateixa informació "examen d'accés al Màster Universitari de Psicologia General Universitària" es va sol·licitar a la Universitat Autònoma de Barcelona qui amb data

15 de novembre de 2024 va resoldre favorablement, d'altra banda, es té ple coneixement sobre allò que contempla la llei 19/2014, sobre les limitacions legals per analogia.

Tercer.- Una universitat és una institució dedicada a l'ensenyament, seguint l'avaluació de l'AQU i la concurrència d'un dels dos pilars als que fan referència a la seva resolució, un dels motius pels sol·licita l'accés a la informació pública (SAIP) és per preparar-me la prova d'aptitud per a l'accés al Màster. La seva resposta denegant la meva petició posa de manifest el recolzament inexistent a l'accés i aprenentatge als futurs estudiants”.

8. En data 14 de març la reclamant presenta un escrit a la GAIP on indica que, atès que ha transcorregut el termini per a que la GAIP resolgui la Reclamació, sol·licita “la resolució favorable de la meva petició d'accés a la informació pública realitzada a la Universitat de Barcelona exercint el dret d'accés a la informació pública recollit per llei”.
9. En data 4 de juny de 2025 i per iniciativa de la Comissió, el vocal ponent d'aquesta resolució es desplaça a la seu dels serveis jurídics de la Universitat de Barcelona, a l'efecte de visionar el contingut de la prova d'accés al Màster Universitari de Psicologia General Universitària, corresponent al curs 2024-2025.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast general del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que “Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol”. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com “el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei”. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com “la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei”.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

2. Sobre el límit de la propietat intel·lectual i la ponderació dels interessos públics i privats

D'acord amb l'article 21.1.g) LTAIPBG, el dret d'accés a la informació pública pot ser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per al secret professional i els drets de propietat intel·lectual i industrial.

Com és doctrina habitual d'aquesta Comissió i dels Tribunals de Justícia, d'acord amb els articles 20 i 22 LTAIPBG, les restriccions a l'accés han de fonamentar-se en límits legalment establerts que s'han d'interpretar de manera restrictiva, sense analogia, ser aplicats amb criteri de proporcionalitat amb la seva finalitat i valorant la protecció d'altres drets privats legítims que hi concorrin. En el cas que ara ens ocupa, la persona reclamant no al·lega la condició d'interessada en un procés de selecció concret, fet que permetria ponderar un interès legítim i particular al dret d'accés, si fos el cas. Per contra, la Universitat de Barcelona al·lega la tinença de drets de propietat intel·lectual en la desestimació que efectua de les pretensions de la persona reclamant.

Pel que fa al règim jurídic de la propietat intel·lectual, el Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de propietat intel·lectual, que regularitza, aclareix i harmonitza les disposicions legals vigents sobre la matèria (LPI), estableix en el seu article 1 que "la propietat intel·lectual d'una obra literària, artística o científica correspon a l'autor pel sol fet de la seva creació" i està integrada per "drets de caràcter personal i patrimonial que atribueixen a l'autor la plena disposició i el dret exclusiu a l'explotació de l'obra" (article 2). I pel que fa a la divulgació, a efectes d'aquesta llei, s'entén "tota expressió de la mateixa obra que,

amb el consentiment de l'autor, la fa accessible per primera vegada al públic en qualsevol forma" (article 3). Pel que fa al contingut i característiques del dret moral corresponen a l'autor els drets irrenunciabls i inalienables de decidir si la seva obra ha de ser divulgada i en quina forma, entre d'altres (article 14).

Dit això, i en relació al límit de propietat intel·lectual, cal entendre que el nostre cas no faria referència al dret moral d'autoria, que no es qüestiona ni es veuria alterat o amenaçat amb un accés controlat (per exemple, només amb vista), sinó al dret de difusió, el qual es veu afectat si l'accés es divulga amb còpia digital, com demana la persona reclamant. De fet, aquesta al·lega en particular que l'examen d'accés al Màster Universitari de Psicologia General Universitària "no es troba recollit com a obra o títol original pel que fa referència a propietat intel·lectual". Nogensmenys, convé aquí recordar que la propietat intel·lectual d'una obra correspon al seu autor pel sol fet de la seva creació i, per tant, no es requereix inscripció o dipòsit de l'obra a cap Registre per generar els drets d'autor. En aquest sentit, l'article 6.1 LPI estableix clarament que es presumirà autor -llevat de prova en contra- a qui aparegui com a tal a l'obra, mitjançant el seu nom, signatura o signe que ho identifiqui.

Com ha senyalat habitualment aquesta Comissió, el desenvolupament i qualificació de les proves de selecció correspon al Tribunal o a l'òrgan seleccionador a qui correspondrà preparar, corregir i qualificar les proves i valorar els mèrits dels processos de selecció. Per tant, les proves i plantilles pertanyen a l'Administració pública i no als funcionaris que les han ideat i/o redactat, ni tampoc als mateixos participants.

En el nostre cas, la Universitat de Barcelona al·lega de manera general la tinença de drets de propietat intel·lectual. A més, en l'informe posterior la UB senyala expressament que no es considera que hi hagi terceres persones afectades per l'accés, per la qual cosa no existiria cap mena de dret de propietat intel·lectual extern a l'organització, en mans d'una determinada empresa.

Arribats a aquest punt, l'afirmació de drets de propietat intel·lectual per part de la UB ens obliga a fer algunes consideracions. En primer terme, hauríem de recordar la previsió que els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han de ser proporcionals a la finalitat de protecció, en atenció de les circumstàncies de cada cas concret, especialment de la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació (article 22.1 LTAIPBG). A més, l'article 20.3 LTAIPBG estableix que per aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. D'aquesta manera, la motivació de l'aplicació del límit és un element clau, que és revisat constantment per aquesta Comissió i la resta d'òrgans i organismes de garantia del dret d'accés a la informació pública.

En qualsevol cas, la part reclamada concentra el seu argumentari en la prevalença d'un interès públic sobre l'interès merament particular, de la persona reclamant. En el nostre cas, la reclamant no va explicitar cap mena de motivació a l'hora de formular la seva sol·licitud d'accés a les proves del Màster. En presentar la reclamació a la GAIP sí expressa un interès particular, consistent en la preparació futura de les proves d'accés. En base a això, la part reclamada argumenta la prevalença d'un interès públic pel que fa a la manca de difusió de les proves psicotècniques d'accés al Màster, tant en la resolució on desestima la SAIP com en l'informe presentat posteriorment, recollint l'interès expressat per la reclamant. Ho fa citant un conjunt de resolucions de la GAIP relatives als exàmens psicotècnics presents en algunes proves de selecció a l'ocupació pública.

De fet, moltes d'aquestes resolucions de la GAIP que cita la UB (en concret, la Resolució 93/2022, de 10 de febrer, la Resolució 834/2022, de 13 d'octubre i la Resolució 365/2024, de 21 de març) es refereixen a supòsits en els quals la persona reclamant, en condició d'interessada, sol·licita l'accés a la seva prova personal. En aquests casos, i en atenció del seu dret legítim, s'efectua una ponderació dels drets que acaba duent a un posicionament de la Comissió favorable a l'accés als enunciats i a les plantilles de correcció, però no a la difusió d'aquestes; és a dir, es limita l'accés a la consulta amb vista de la informació.

En canvi, la Resolució 373/2024, de 21 de març es decanta per la desestimació de l'accés a les proves psicotècniques en un procés selectiu. Es tracta d'un supòsit en el qual la persona reclamant sol·licita còpia digital de totes els exàmens psicotècnics que ha fet servir un Ajuntament en els seus processos selectius, durant una sèrie d'anys. Per la seva rellevància, reproduïm a continuació un fragment del fonament jurídic 3 de la resolució:

“La informació sol·licitada i reclamada, pel que fa als exàmens psicotècnics, és d'acord amb l'article 2.b LTAIPBB informació pública, ja que és “informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei.

(...)

D'acord amb el principi de proporcionalitat i temporalitat, l'aplicació de límits ha d'atendre les circumstàncies en cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic superior o privat superior que justifiqui l'accés a la informació (article 22.1 LTAIPBB). En aquest sentit, aquesta Comissió ve considerant que l'eficàcia futura dels processos d'avaluació psicotècnica es podrien veure perjudicats si es coneguessin els enunciats i les plantilles de correcció que determinés quines respostes indicarien la millor predisposició psicològica per a una determinada categoria professional i, més si se'n permetés fer una difusió pública. Per tant, s'entén que existeix un interès públic superior en garantir que les proves d'accés als llocs de

treball públics, siguin fiables i eficaces per valorar les aptituds i perfils requerits per cada plaça, i una divulgació d'aquestes podria portar a preparar-la mostrant falsament el perfil personal que els criteris d'avaluació consideren òptims per a una determinada plaça. I aquesta divulgació és possible si es lliura la còpia de les proves i dels criteris d'avaluació de les respostes, com demana la persona reclamant, però certament no és possible si es limita l'accés a la consulta amb vista de la informació en el cas, que per interès privat, s'hagués acreditat la condició d'interessat en algun procés de selecció i la persona reclamant hagués vist perjudicat el resultat d'aquesta valoració.

(...)

És important aclarir que els enunciats i criteris de proves de selecció de temaris generals i específics (és el cas de la Resolució 611/2023, de 13 de juliol invocada), a diferència dels test psicotècnics, no estan subjectes a propietat intel·lectual d'acord amb l'article 1 de l'LPI, sinó que són fruit l'exercici d'una activitat en compliment de les funcions que té encomanades el funcionari públic encarregat de la seva elaboració. Així mateix, i en relació a la invocació de la Resolució 904/2022, de 27 d'octubre, cal dir que en el cas que ens ocupa l'empresa que elabora els test psicotècnics ha justificat en el marc d'aquest procediment un perjudici en la divulgació d'aquests tests, que es realitzen a partir d'un procés complex i ha manifestat que la divulgació només es pot fer amb el consentiment de l'autor, fet que no s'ha produït.

Per tot el que s'ha indicat, i d'acord amb el principi d'aplicació proporcional dels límits establert a l'article 22 LTAIPBG, resulta adequat aplicar el límit de la propietat intel·lectual en el cas concret i aquesta Comissió considera que procedeix la desestimació del dret d'accés als exàmens psicotècnics reclamats".

3. En concret, sobre la doctrina de la GAIP en relació amb les proves psicomètriques i la desestimació del dret d'accés a la informació sol·licitada

Arribats a aquest punt, cal tenir especialment en compte que ens trobem davant d'un Màster d'habilitació professional per a futurs tècnics sanitaris, la qual cosa ha estat posat de manifest reiteradament per la Universitat en la seva resolució. Efectivament, la Llei 33/2011, de 4 d'octubre, General de Salut Pública conté la regulació de la psicologia en l'àmbit sanitari, en la seva Disposició addicional setena. En concret, el seu apartat primer estableix que "Tendrá la consideración de profesión sanitaria titulada y regulada con la denominación de Psicólogo General Sanitario de nivel licenciado/graduado, en los términos previstos en el artículo 2 de la Ley 44/2003, de 21 de noviembre, de Ordenación de las Profesiones Sanitarias, los licenciados/graduados en Psicología cuando desarrollen su actividad profesional por cuenta propia o ajena en el sector sanitario, siempre que, además del mencionado título universitario ostenten el título oficial de Máster en Psicología General Sanitaria, cuyos planes de estudio se

ajustarán, cualquiera que sea la universidad que los imparta, a las condiciones generales que establezca el Gobierno al amparo de lo previsto en el artículo 15.4 del Real Decreto 1393/2007, de 29 de octubre, por el que se establece la ordenación de las enseñanzas universitarias oficiales”.

En aquest sentit, i segons la doctrina de la GAIP pel que fa a les proves efectuades en processos selectius d'accés a l'ocupació pública, convé distingir entre les proves de coneixement i les psicotècniques (millor psicomètriques, segons l'accepció tècnica en psicologia). Aquestes darreres s'utilitzen per analitzar les capacitats i les habilitats dels candidats i contrastar-les amb els requisits del lloc de treball. Són tests dissenyats per filtrar el candidat ideal i poden ser de dos tipus: les d'aptitud o habilitat i les de personalitat.

Pel que fa en primer lloc a les proves de coneixement, només caldrà recordar que els enunciats i criteris de proves de selecció de temaris generals i específics (és el cas de la Resolució 611/2023, de 13 de juliol invocada), a diferència dels test psicomètrics, no estan subjectes a propietat intel·lectual d'acord amb l'article 1 de l'LPI, sinó que són fruit l'exercici d'una activitat en compliment de les funcions que té encomanades el funcionari públic encarregat de la seva elaboració (Resolució GAIP 373/2024, de 21 de març). En aquest sentit, la GAIP va adoptar el Criteri 1/2023 de 16 de novembre de 2023 sobre la publicitat activa dels enunciats, plantilles de correcció dels exàmens i altres criteris de valoració dels processos selectius, en atenció del gran nombre de reclamacions que expressaven la voluntat d'accedir a les proves selectives, efectuades per les persones interessades en els processos de selecció.

En canvi, pel que fa a les proves psicomètriques, s'aprecia l'existència de limitacions a l'accés, derivades de la tinença de drets de propietat intel·lectual per part de la UB. Així, i d'acord amb la doctrina de la GAIP en relació amb l'accés als llocs de treball públics (per totes, la Resolució 373/2024, de 21 de març, citada reiteradament), s'entén que existeix un interès públic superior en garantir que les proves siguin fiables i eficaces per valorar les aptituds i perfils requerits per cada plaça, i que una divulgació d'aquestes podria portar a preparar-la mostrant falsament el perfil personal que els criteris d'avaluació consideren òptims per a una determinada plaça, en aquest cas d'un ensenyament especialitzat que condueix a l'habilitació professional i, en definitiva, a la promoció de places del sector públic sanitari. I aquesta divulgació seria possible si es lliura la còpia de les proves i dels criteris d'avaluació de les respostes de qualsevol prova psicomètrica, com demana la persona reclamant. Aquesta Comissió entén que els criteris d'interpretació seguits en relació amb les proves d'accés a l'ocupació pública serien perfectament aplicables al cas que ara ens ocupa, atesa la consideració del Màster de Psicologia General Sanitària com a màster d'habilitació professional.

A parer d'aquesta Comissió, i d'acord amb els arguments referits anteriorment, hauríem de plantejar-nos si té sentit distingir en el cas present entre les diverses parts que hipotèticament

podrien integrar la prova d'accés al Màster. Segons afirma la UB, "cal destacar que construir una prova per ordenar a les persones pels seus coneixements, capacitats actitudinals i habilitats específiques com a futurs tècnics sanitaris no és tan immediat com elaborar un conjunt agregat de preguntes, sinó que cal fer un estudi psicomètric que garanteixi, amb la màxima precisió possible, la condició d'ordenació de les persones candidates". En aquest sentit, es tracta d'una única prova, amb una consideració globalment psicomètrica, malgrat contenir algunes preguntes de coneixements, integrades en un sistema d'avaluació complex i unitari.

En paraules de la Resolució de la UB, "es necessita un volum notable de dades, és a dir, haver provat la prova anteriorment a la seva administració a les persones candidates per determinar si les preguntes (ítems) funcionen correctament i la prova, en el seu conjunt, opera apropiadament com instrument de mesura". D'aquesta manera, "no es pot donar accés al contingut i les respostes d'una prova d'aquestes característiques, en tant que fer-ho perverteix el resultat que amb la seva acurada preparació es pretén obtenir, sobretot tenint en compte que s'avaluen de forma paral·lela i similar a com es pretén fer en una prova "psicotècnica", aptituds concretes i qualitats personals diferents de la mera tinença de coneixements, per seleccionar els candidats més aptes amb les característiques necessàries i més idònies per al desenvolupament d'una tasca professional concreta en un futur.

Aquestes proves, que no són una simple agregació de preguntes, formen part del que anomenem el "know how" de la Universitat, entès aquest com la forma de fer d'aquesta, que engloba tots els coneixements acumulats que li han permès accedir a la posició que ocupa, fruit de la seva manera de fer i la definició d'aspectes estratègics, tècnics i formacionals que la diferencien i la posicionen en els rankings d'universitats d'arreu del món. I dit l'anterior, cal tenir en compte que el "know how" forma part dels drets de propietat industrial, i aquests drets, resten protegits pel límit a l'accés establert a l'article 21.1.g) de la LTAIPBG".

D'acord amb aquestes consideracions de la UB, la Comissió considera que no té cap sentit en el nostre cas distingir entre les proves que podríem anomenar de coneixement i les que tindrien habitualment la consideració de psicotècniques. Com ja hem senyalat anteriorment, la prova – única- d'accés al Màster té una consideració globalment psicomètrica, atès que pretén la mesura més fiable possible dels perfils professionals requerits. En consonància amb això, es pot observar com, entre els criteris específics que s'apliquen per a l'accés al Màster, no existeix cap mena d'entrevista personal dels candidats, precisament per la confiança dipositada pels autors de les proves en la mesura de les seves capacitats aptitudinals i actitudinals.

En aquest sentit, també podem citar un informe prou rellevant del Consejo General de la Psicología de España, relatiu a l'ús dels test psicomètrics en els processos de selecció de personal de les administracions públiques.¹

En aquest informe (pàg. 6), hi podem llegir que: “para garantizar la transparencia, la imparcialidad y la ausencia de arbitrariedad en el proceso, no debiera ser condición necesaria la publicación detallada de todos los rasgos y dimensiones que conforman los atributos psicológicos a evaluar. De hecho, el no ofrecer detalles sobre algunos de estos rasgos tiene una justificación científica y técnica. En las pruebas de conocimientos, físicas o competenciales, la publicación anticipada de los contenidos y exigencias para superar las pruebas permite a los candidatos preparar dichas pruebas mediante un estudio y entrenamiento que contribuye a mejorar sus conocimientos y rendimiento físico. Desde la perspectiva de los test psicológicos, la razón para no hacer públicos ciertos atributos a evaluar estriba en la obligación de salvaguardar la utilidad de las pruebas. Esta necesidad resulta especialmente importante en aquellas pruebas que tienen como objetivo evaluar la forma de ser, pensar, sentir y actuar de las personas (por ejemplo, pruebas de personalidad o actitudes). Estas pruebas no requieren preparación alguna por parte de los candidatos y, por tanto, la publicación de los rasgos concretos a evaluar no parece aportar nada al proceso evaluativo; más bien puede resultar contraproducente, ya que, aunque las pruebas suelen incluir procedimientos para detectar el falseamiento en las respuestas, la publicidad anticipada puede facilitar que los candidatos se entrenen para presentar una visión distorsionada de ellos mismos y den las respuestas que se consideran más adecuadas para el puesto, en vez de aquellas con las que se identifican. Esta práctica supone una amenaza a la validez y utilidad de las puntuaciones obtenidas.”

En conclusió, aquesta Comissió desestima el dret d'accés a la prova d'accés al Màster en qüestió, atès el caràcter integral de la prova, d'acord amb el límit de la propietat intel·lectual i la ponderació dels interessos públics i privats presents en el cas, expressats anteriorment. Així, no tindria cap mena de sentit la fragmentació d'aquesta prova única, configurada com un tot, tenint especialment en compte que s'avaluen de forma complexa les aptituds concretes i les qualitats personals diferents de la mera tinença de coneixements, per tal de seleccionar els candidats més aptes per al desenvolupament d'una tasca professional concreta en el futur.

---

¹ <https://copib.es/es/noticias/informe-cop-uso-test-psicometricos-procesos-seleccion-personal-administracion-publica>

4. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 12 de juny de 2025, resol per unanimitat:

1. Desestimar la Reclamació 1606/2024, d'acord amb les consideracions fetes als fonaments jurídics 2 i 3.
2. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 1606/2024 i donar publicitat d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Iolanda Pineda Balló
Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.